

планина. Тамъ единъ великанъ му препрѣчилъ пѣтя. — Кой ти позволи тебе, нищо и никакъвъ човѣче, да влизашъ въ моитѣ владения? И, безъ да дочака отговоръ, захвърлилъ отгоре му тежкия си боздуганъ. Овчарътъ се дръпналъ чевръсто на- страна и още по-чевръсто се провѣлъ между краката на великана. После замахналъ съ кривака си и го повалилъ на земята. Въ джебоветѣ му намѣрилъ едно сребърно ключе.

И пакъ тръгналъ да дири овцетѣ си. Тъкмо срѣдъ планината той видѣлъ една сребърна кжща. Разбралъ, че ключето е отъ тая кжща и я отворилъ. Щомъ пристѣпилъ вжтре, дотърчало едно бѣло човѣче и го попитало учтиво: „Какво ще заповѣдашъ?“ — „Искамъ нѣкой да пасе овцетѣ ми, та азъ да се поборя за царската дъщеря. Още искамъ“ . . . Човѣчето не го доизслушало. То се изгубило въ сребърната кжща и следъ малко се явило

съ едно сребърно облѣкло и съ конъ, крилатъ като птичкъ — Да почакаме и тоя благородникъ, — казалъ царътъ, като го съзрѣлъ да се задава като вихрушка отдалечъ.

Започнала ездата. Конътъ на царската дъщеря изпреварилъ всички. Не следъ много сребърниятъ конъ го настигналъ. Овчарътъ посегналъ и грабналъ кърпичката.

Царската дъщеря придрѣпнала поводитѣ, и конътъ спрѣлъ. Спрѣлъ и конътъ на овчаря. Тя се вгледала въ очитѣ му и го познала.

— Ти! Че какъ можа?

Овчарътъ срамежливо навелъ глава и отвърналъ: Обичѣта всичко побеждава.

Сватбата станала сжщия день. На нея азъ не бѣхъ, защото още спѣхъ. Преразказва **Лелка Елка**